Рік II. … вівторок 25. березня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration; Reichsstrasse 34.
Schriftleitung; Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і закордоном:
місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки — 2 зол.
5 чеських корон — 1 зол.

Велика акція нім. летунства

БЕРЛІН, 23. III. — **Головне Командування Німецьких Збройних Сил** подае:

Легкі німецькі боеві літаки вчора успішно заатакували портові обекти в Колчестер і Петергед. У каналі св. Юрія затонув ворожий торговельний корабель містоти 3000 т. Бомба поцілила його в середину чердака. На схід від Оксфорднис бомби поцілили один ворожий корабель. Біля східнього британського побережжя нім. літаки успішно заатакували ворожі мінолови.

Німецькі боеві ескадри бомбардували 22. III. пополудні порт Ля Валету на Мальті. Німецькі бомбовики супроводили ловецькі літаки. Бомби поцілили ворожі кораблі й становища протилетунської артилерії. Підчас тієї атаки прийшло до летунських боїв. Німецькі ловецькі літаки зістрілили 7 ворожих ловецьких машин типу Гюрикен і самі не потерпіли ніяких втрат.

Ввечері знову відбулася атака на Мальту.

Німецькі та італійські літаки спричинили пожежу ворожих літаків біля Аджедабії в північній Африці та вдатно заатакували бомбами й скорострільним вогнем зосереджені ворожі війська.

У морському районі на південь від Крети німецькі боеві літаки заатакували ворожий морський транспорт, що йшов під сильною охороною. Поцілено бомбами у спадному леті один корабель містоти 6000 тон. Дві бомби попали в середину чердака. Корабель спалахнув вогнем і непорушно зупинився на хвилях. Два дальші кораблі зі складу того самого охоронного транспорту важко ушкоджені.

Німецький боевий літак важко ушкодив на південний захід від Кипру один торговельний корабель містоти 5000 тон. Треба рахуватися з втратою цього корабля.

Стежний човен зістрілив біля норвезького побережжя один анґлійський бомбовик типу Бристол-Бленгейм.

Ворог не налітав ані вдень ані вночі на Німеччину.

22. III. ворог втратив 8 літаків. Пропав один німецький літак.

—o—

Бенкет у честь ґен.-фельдмаршала Ліпта

СОФІЯ, 24. III. — Голова болгарського уряду проф. Філов влаштував минулої пятниці бенкет у честь ґенерал-фельдмаршала Ліпта і старшин із його штабу. В бенкеті прийняли участь: міністр закорд. справ Попов, мін. війни Даскалов, предсідник собрання *Лоґофетов*, шеф *болгарського ґенераль*ного штабу Петков та інші болгарські військові й цивільні достойники. Крім того на бенкеті були ще приявні посол Німеччини барон фон Ріхтгофен і посол Італії ґр. Маджістраті.

Наступ і оборона

РИМ, 23. III. — **Головне Командування Італійської Армії** подае:

На **грецькому фронті** артилерійський вогонь.

Ескадри італійського летунства атакували порт і летунські бази на Корфу. Один ворожий корабель пішов на дно, один корабель ушкоджений. Шкоди потерпіли також обекти летунської бази.

Італійські **ловецькі** *літаки кілька разів* заатакували **в спадних** летах грецьке летовище у Фараміті, спричинили пожежу трьох літаків на землі й ушкодили ряд інших машин. У боротьбі з ворожими ловецькими літаками італійці зістрілили два ворожі літаки типу Ґловстер.

Ескадра ловецьких літаків під проводом майора-пільота Оскара Молінарія досягла своєї **50-тої летунської** перемоги.

Літаки німецького летунського корпусу бомбардували порт у Ля Валет, ушкодили заякорені кораблі та артилерійські становища. У боротьбі з ескадрами ворожих ловецьких літаків італійці зістрілили 7 машин типу „Гюрикен".

У Північній Африці німецькі та італійські літаки бомбардували кольони ворожих вантажників і відділи війська.

У східній частині Середземного моря італійські літаки заатакували бомбами і торпедами ворожий транспорт під охороною. **Торпеда поцілила один ворожий ко**рабель містоти 10.000 т. і він пішов на дно.

Німецькі літаки заатакували також ворожий транспорт під охороною і важко ушкодили три ворожі кораблі. На іншому місці важко ушкодили інший ворожий корабель.

Одна італійська ловецька ескадра заатакувала в спадному леті летовище Гіракліку на Креті. Згорів один ворожий літак, інші *літаки* ушкоджені.

У східній Африці вечером 21. III. ворог знову атакував Керен. *Італійці* його криваво відбили.

Італійці бомбардували сильні ворожі становища в тому районі. В летунських боях італійці зістрілили три анґлійські літаки. Не вернулися два італійські літаки.

У районі Ґаллі й Сідама італійці відкинули ворожу кольону, що намагалася прорватися наперед у районі Джавелія. Вороже летунство налітало на Діредаву, Керен, Асмару та інші місцевості в Еритреї. В Асмарі вбили 2 і ранили 9 осіб. Італійська протилетунська оборона зістрілила один ворожий літак. Італійські ловецькі літаки зістрілили ще один анґлійський літак над Діредавою.

Підчас тих боевих дій ворог втратив загалом унаслідок акції італійських летунів 11 літаків. Дальші 7 ворожих машин зістрілив німецький летунський корпус.

—o—

Про нашу балакучість і легковірність

Була недавно у „Краківських Вістях" редакційна передова стаття, яка доказувала, що найцупкішим „кітом", що споює людей при всякій співпраці, е особиста культура, культурна поведінка людини супроти людини. І навпаки. Де нема належно розвиненої товариської культури, де „людина людині е вовком", там не можна говорити про якунебудь співпрацю, про якунебудь позитивну суспільну роботу.

Приглядаючись нашому суспільному життю в останніх часах зблизька, треба з прикрістю ствердити, що половина всіх тих різних конфліктів, яких у нас тепер, на жаль, так багато трапляється, повстае з браку товариської культури в одної чи другої одиниці. Здається, що одною з найважніших наших хиб, яка найбільше відємно впливае на наші товариські взаемини й обмежуе загальний ступінь нашої товариської культури — це те, **що ми не вміемо частогусто запанувати над своїми почуваннями, над своїм язиком, і нераз без надуми і — щонайважніше — без суттевої потреби розкриваемо перед другими свое серце, свою душу й говоримо про речі, про які може не слід говорити.** Ми маемо вже щось таке в крові, що любимо „вибалакатися" і то нераз перед одиницями, що їх уперше побачили та які нам інколи і дуже чужі і ще менше прихильні.

Така вже наша сентиментальна словянська вдача. І її треба нам доконче визбутися і за всяку ціну викорінити раз на все в наших міщухів і селюхів.

Легковірність і балакучість — це наші питомі дідичні недуги, що від віків точать українську націю, розбивають наш нарід на різні дрібні гурти, роблять дрібничковим, перечуленим, все готовим до сварки, — не дозволяють сконсолідуватися в одну сильну національну спільноту. Читайте нашу історію про кількадесять дрібних князівств і княжі міжусобиці та легковірну боротьбу за київський, або галицький княжий стіл. Пізніше про двох-трьох гетьманів нараз, а в недавньому минулому про отаманство і два уряди без рідної землі. Навіть великий зрив Б. Хмельницького через легковірність закінчився переяславською угодою. А найбільший задум гетьмана Мазепи завдяки „балакучості" Кочубеїв закінчився... Полтавою. Про людські втрати та втрати моральні і матеріяльні нашої нації в останніх роках, які повстали здебільша завдяки нашій балакучості та легковірності, незручно та й завчасно писати. Це щойно історія вияснить.

А візьмім кілька прикладів із сірого щоденного життя нашого села, або міста:

Поїхав наш чоловік перед війною до Америки на заробіток, складав сотик до сотика, щоб поправити собі господарство. Вертаючись до краю з надмірної щирости розбалакався з якимсь незнайомим подорожним — і додому вертається без грошей, бо підчас балаканини його обікрали.

Або приїде селянин до міста і заведе „балачку" з якимсь „панком", а тимчасом

другий такий „панок“ тягне з воза останню „мізерію“, останню кожушину. Або прийде наш селянин до суду, розбалакається на коридорі з якимсь „сусідом“ і... справу програв, бо його в міжчасі кликали до суду, але він не чув.

Коли цими двома „прикметами“ грішать селяни, то можна їм це ще простити, зате дуже прикро вражає, коли цими прикметами чваниться наша інтеліґенція. Ось недавно приїхав до одного села на Лемківщині якийсь торговельний агент-дурисвіт. У селі є кілька інтеліґентів. Агент розбалакався з ними, наговорив їм цілу купу дурниць, обіцюючи „золоті“ гори й вимантив поважну суму грошей з кооперативи, як зачет на товар. Тепер обманець сидить в кримінальі, але ці панове мають „квит“ на пропащі гроші і... несмак у цілому селі. Або такий приклад: у місті є українська установа, щойно почала працю, ще добре не розмахалася, як то кажуть, а вже повно сварів і колотнеч через „важливі принципи“. І ті ж самі люди, що ще вчора одностайно докидали цеголку до будови рідної установи — сьогодні може навіть несвідомо валять її. Чому? — спитаєте. Просто — цим людям бракує того „кіту“, про який була мова на вступі, щоб їх разом споїти до позитивної праці.

Часом така легковірна балачка доводить до компромітації. Ось недавно один поважний, а притім хоробливо амбітний громадянин почув жаль до своїх знайомих, що його це запропонували на голову одного УДК. Щоб пімститися, йде до представника влади й за підшептом злих людей у приступі „щирости“ говорить, що в одній нашій установі є великий нелад, ба навіть зловживання. Представник влади, довго не думаючи, бере авто й їде до цієї установи зробити лад. Приїздить і тут застає все в якнайкращому порядку. Інцидент кінчається компромітацією цього „поважного“ громадянина і... прикрим споминoм про нас у чужинця. Такі виступи рішуче не причиняться до популяризації нашого доброго імени. На жаль, таких і подібних прикладів з нашого злободенного життя можна наводити дуже багато.

А загляньмо до внутрішнього життя села, або містечка. Як поводиться багато жінок, ця краща половина людського роду? Чи вони кращі від мужчин? Кожний знає, як швидко „курсує“ жіноча „пошта“. Місцями вона доходить до мистецтва.

Зійдуться дві-три жінки, чи то пані інтеліґентки, чи селянки, і цілими годинами будуть собі оповідати „новини“. Знаю одну поважну паню, що половину кожного дня переводить на таких пустих балачках. Замість зайнятися якоюсь корисною працею для себе, родини, чи громади, буде „молоти“ язиком, що хто робив, що говорив, що варив, де ходив, як одягається, з ким розмовляв і т. д. і т. д. Але це ще дурниця, така „пошта“ вважає своїм обовязком подати ці „новини“ далі, розуміється, підливаючи їх відповідно приправленим „сосом“. По дорозі дехто не дочує, дехто перекрутить, додасть, або „поперчить“ і з маленької мухи виходить великий віл. Буває часом ще гірше, що так собі із пальця виссуть якусь сплітку і пускають її в „курс“, щоб умисне шкодити добрій славі часом Богові духа винній людині.

Такі сплітки, неправдиві вістки й узагалі всі легковірні пусті балачки, не лише забирають дорогий час, але доводять по наших селах і містечках до незгоди, сварні, різних непорозумінь, які є найбільшою знову переполною в товариських і сусідських взаєминах та в культурно-освітній чи іншій позитивній праці. Половина наших низових, ба навіть окружних установ не може якслід наладнати своєї праці через подібні історії. Забагато говоримо, ще більше приймаємо постанов і, річ ясна, про ці постанови знають негайно всі непокликані особи, вкінці самі ці постанови найменше виконуємо.

Хтось на якійсь нараді сказав: ми говоримо часто тоді, коли треба мовчати, і мовчимо, мов заворожені, коли треба говорити — і мав рацію.

Коли дошукуватися причин цієї балакливости, то дійдемо до висновку, що тут входить в гру перш усього мала товариськo-культурна вироблєність, своєрідна життєвість, недостача практичного змислу і завелика віра в доброту та справедливість інших людей. Забуваємо, що чим людина інтеліґентніша, розумніша, тим менше балакуча, і навпаки. А в парі з тим, чим людина менше працює над собою, чим менше вчиться, менша читає, а більше лінюхує, тим більшу відчуває потребу „вибалакатися“.

Ось це слід мати на увазі і взятися енерґійно до поборювання тих направду поганих і шкідливих рисок української вдачі, якими є балакучість і наївна легковірність.

Андрій Качор.

——o——

Харчеві клопоти Анґлії

На британських островах 45 мільйонів анґлійців. Це нарід купців і промисловців. З огляду на те, що довіз поживи і паші з кольоній до Анґлії був дешевший, ніж продукція в краю, анґлійці по селах займалися менше управою ріллі, більше годівлею. Ґрунти у них — це головно сіножаті й панські парки. Під містами городництво. Пожива приходила кораблями з усіх світів. Анґлійці звикли до мяса. Обраховано, що у 1936 році в цілій Анґлії спожито біля 3.3 мільйонів тон мяса. На кожного анґлійця припадає на рік до спожиття пересічно 65 кґ. Проте край продукував тільки 1.5 мільйонів тон, так, що 1.8 мільйонів треба було річно спроваджувати ізза кордону. Це мясо спроваджувано лише такими кораблями, що мали достосовані холодільні. Та не тільки мясо. Так само масло, яйця, сало, овочі, городовина витримують такі далекі транспорти лише у замороженому стані, чи в холодільнях, інакше з далекої Австралії, Індії, Нової Зеляндії не доїхали б ціло, попсувалися б.

До таких далеких перевозів потрібно було яких 100 кораблів, а крім цього було ще до 200 пасажирських кораблів, що мали також окремі холодільні для перевозу мороженого мяса. Такий край, як Австралія, Нова Зеляндія, чи Арґентина, наставлені були тільки на експорт до Анґлії й мали свої великі морозільні маґазини на мільйони штук волів, овець та птиці. З Австралії постійно возило 67 кораблів, з Півд. Америки 73, з Нової Зеляндії 59, решта з інших країв.

Крім цього ще з усіх сторін світа приходили транспорти з мукою, пашею, кавою, какао, чаєм, що не потребує холодільні. На малих кораблях приходила ще всячина з Европи, головно з Данії і Голяндії. Для всього того було в краю у пристанях належне число холодільневих маґазинів. Сам Льондон вибудував для удержання привезених заморожених товарів 23 маґазинів-холоділень. У них можна було змістити 3 мільони штук замороженого скота. Крім того було повно холоділень на овочі, городовину, молоко, масло та інш. І не диво. Це ж місто має 8.5 мільйонів людей. ! другі міста мали свої окремі холодільні. Тепер же ці кораблі один за одним ідуть на дно, а з ними і ця вся пожива. Знову ж всі ці морозільні і холодільні на суші, у пристанях, поруйновані, понищені. Такий корабель, що їде з Австралії, Канади, чи Індії і везе яких 40.000 забитих овець і затоне — то це велика недостача у виживленні. Або якщо і доїде — то нема його де вивантажити, зложити, чи переховати. Воно тоді змарнується, дарма, що люди голодні ждуть. Ще гірша біда в тому, як постійно щораз більший брак набілу, городовини, себто тієї поживи, що має в собі вітаміни. Консерви їх не мають. Тому не диво, як заєдно приходять вістки, що в Анґлії шириться шкорбут. З Лондону вивезено на села 450.000 дітей. Це для них рятунок. Але для старших його нема.

Тепер заєдно чути заклики в Анґлії, щоб з весною найбільше споживати усяких зел. І не дивниця, бо як брак городовини, тоді й зела, приправлені у відповідний спосіб, можуть рятувати перед шкорбутом.

Також є зазиви, щоби перемінювати парки та інші площі на управні ґрунти. Та чи це не запізно? Так, як запізно старатися тепер за управу ґрунтів на пашу для скота, бо годі цю пашу довезти з закордону.

З кожним місяцем дальшої війни положення загострюється, вигляди погіршуються. Вже у 1940 р. довіз мяса зменшився на 15—20%. У цьому році ще поганіші будуть висліди, хоча би тому, що комунікація навіть унутрі краю погіршується через безупинне бомбардування шляхів, що разом з тим постійним зменшуванням кораблів і маґазинів приводить до повної катастрофи. І вона вже недалека.

——o——

— АМЕРИКАНСКЕ духовенство протестує проти анґлійських перепон акції Гувера, що посилає харчі для Европи.

— НІМЕЦЬКИЙ ШПИТАЛЬ у Царгороді зайнявся анґлійцями, раненими підчас вибуху розривних матеріялів. Б. анґлійський посол у Софії Рендел відвідав перед виїздом директора німецької лікарні д-ра Кінке й склав йому подяку.

— ІТАЛІЙСЬКИЙ амбасадор Діно Альмієрі вернувся до Берліна після лікування в Італії.

— МІН. ФОН РІБЕНТРОП прийняв делеґацію провідників японської молоді, що саме тепер перебуває в Німеччині. Приявний був при тому провідник німецької молоді Аксман.

Вчитися і бути собою!

ЧУЖИНЕЦЬКІ СТИПЕНДІЯТИ У НІМЕЦЬКИХ ВИСОКИХ ШКОЛАХ

Берлін, 20. березня 1941.

В середу, 19. березня ц. р., влаштувала Академічна Закордонна Станиця в Берліні в салях клюбу Гумбольдта, що обєднує чужинецьких студентів Берліну, традиційне прийняття для чужинецьких стипендіятів на закінчення цього триместру. Вечір цей дав нам притоку до порушення низки цікавих тем і тому вважаємо потрібним вийти поза рямки звичайної замітки тимпаче, що торкається він посередньо й наших студентів.

Частину вечора виповнили мистецькі виступи болгарських (сольоспів), югославянських (скрипка) та румунських (фортепян) стипендіятів. Атракцією вечора була болгарська стипендіятка Сійка Петрова, співачка софійської опери, що відспівала три болгарські народні пісні. Особливе захоплення викликала композиція сучасного диригента Попчевського на народню тему про нещасливе кохання („Запросили мене на сумне весілля").

Одначе головною програмою вечора була промова провідника Німецької Академічної Вимінної Служби та голови Стипендіяльного фонду Гумбольдта д-ра Курта Ґепеля. Імя д-ра Ґепеля знане в академічних кругах найдальших закутин світу. Від років веде він блискуче Німецьку Академічну Вимінну Службу, якої президентом є спенсіонований ґенерал Евальд дон Массов. Тисячі студентів з усіх хіба держав і народів, які тільки колинебудь вибирались до Німеччини, чи перебували в ній, майже в сто відсотках були під опікою д-ра Ґепеля, або бодай отримали від нього найпотрібніші інформації, поради, підтримку. Треба мати справді надзвичайний орґанізаційний хист, щоб могти так всесторонньо опікуватись персонально тисячами студентів і науковців. Відкладаючи на інший раз докладніше ознайомлення з його великою орґанізацією, якої вагу тяжко охопити кількома словами, спинимось над його промовою, яку він виголосив до стипендіятів.

Під цю пору студіює у німецьких високих школах 1.200 чужинецьких стипендіятів. До цього доходить 4.000 інших чужинецьких студентів і науковців, що вчаться в Німеччині. Числа ці протиставяться наклепам заграниці, наче б у Німеччині неможливо було сьогодні студіювати через бомбові налети. Чужинцям, які висловлювали перед приїздом до Німеччини такі побоювання, радив Ґепель оставатись вдома. Праця у високих школах у Німеччині йде безперервно вперед — кожний, хто тепер тут студіює, сам у цьому переконався. Ґепель підкреслює це навмисне тепер, при кінці триместру, щоб не виголошувати пустих теорій. Також смішні закордонні дискусії над тим, чи в Німеччині можна свобідно студіювати. В науковій, як і в кожній іншій праці, вирішними являються досягнення. Кожна праця, яку сплутують якісь обмеження, не дає бажаних вислідів, а Німеччині залежить саме на найбільших досягненнях. Тому студенти у німецьких високих школах, за винятком хіба технік, мають найбільшу свободу з усіх інших університетів, вони не звязані ніякими примусами в індивідуальному підході до своїх студій. Однак до одиниці ставляться високі вимоги. Невтомною працею підготовляються вже тепер, у час війни, підстави будучого миру.

„Для нас студенти не являються якоюсь окремою кастою, лише частиною народу, яка має й мусить виконувати свої великі й відповідальні завдання".

Так мають нагоду пізнати німецьких студентів чужинецькі товариші. Соткам їх Нім. Акад. Вимінна Служба вможливлює студії в Німеччині. Має це особливо велике значіння для тих народів, що не мають академічної верстви. Для чужинців не влаштовується якихось спеціяльних студій — вони студіюють те саме, що й німецькі студенти й мусять відповідати тим самим вимогам, що й вони. Німці не резервують свого знання виключно для себе. Бажанням Акад. Вим. Служби є, щоб до Німеччини приїжджало якнайбільше чужинецьких студентів з відкритими очима. Їм дають тут найвсесторонніші можливості навчатися й пізнати все. Від нікого не вимагають, щоб він приїздив до Німеччини націонал-соціялістом. Але кожний повинен чесно й всесторонньо пізнати націонал-соціялістичу Німеччину й створити собі правдивий погляд про неї. Стипендіяти не повинні обмежуватися виключно до своїх фахових студій, а дбати також про всесторонне знання та пізнавання свого оточення. Німецький студент відкидає марксистівську засаду — „знання це все", тобто виключну спеціялізацію в односторонньому напрямку.

Студентів, що отримують німецькі стипендії, Нім. Акад. Вимінна Служба запрошує до Німеччини на студії. Цих стипендій не розподілюють на підставі незаможности кандидатів. Матеріяльна сторінка не відіграє тут ніякої ролі. Вони є відзначенням, почесним вирізненням даного студента. Від кожного стипендіята очікують, що він стоїть понад пересічним рівнем. Через воєнні події опинилось багато студентів поза рідними землями й у скрутних обставинах. Акад. Вим. Служба, взявши ці обставини під увагу, відступала дещо від своїх вимог і роздала стипендії цим студентам, хоч вони не завжди відповідають науковим вимогам, що їх ставить стипендійний фонд. Одначе це тільки переходово. В засаді вимоги остались ті самі й їх дотримуватимуть в будучччині дуже пильно.

Даючи стипендіятам можливість всесторонньо ознайомлюватись з різними проблемами, крім стислих фахових студій, бачить Акад. Вим. Служба перед собою ідеал Гумбольдта, якого імя носить фонд. Людина ця була наймаркантнішим прикладом всестороннього знання людини. Сьогодні спеціялізація пішла вже задалеко і типу Олександра фон Гумбольфта не можна більше зреконструувати. Спеціяліст сьогодні необхідний, одначе істнує також необхідність ознайомлення з низкою проблем, без яких людина не в силі виконувати свої суспільнополітичні завдання. Гумбольдт був людиною, що вміла дивитись гармонійно-науково. Він втратив усе своє майно на досліди й досліді подорожі — здобуваючи знання з безпосередніх джерел. Стипендіяти Акад. Вим. Служби також студіюють поза батьківщиною, так як і їм вільний у Німеччині доступ до джерел. Гумбольдт, що майже ввесь вік прожив на чужині — завжди залишився берлінцем — німцем — це завдання також стипендіятів. Навчитись і сприймати якнайбільше, але доховати непорочної вірности своїй народності. Акад. Вим. Служби не має на меті ґерманізувати чужинців, навпаки хоче від них також дечого навчитись і пізнати від них їх народи. Ніколи ніхто не старається впливати на стипендіятів політично.

Люди, що тримаються засади: „ubi bene — ibi patria" — де добре, там і батьківщина, не можуть бути стипендіятами.

...ків ВОЙНАРОВСЬКИЙ

З воєнного нотатника

(Продовження)*)

Ще доброї півтори тисячі возів було за ...кою, коли зачав горіти невеличкий міст. ...мостом зачалися з цього приводу дан...ські сцени. Проклони, рев і плач на цілу ...лицю. Не помогло. Не лишалося цим ...дям нічого іншого, як спокійно вертати додому. З певністю не пожаліли і Бо...дякували, що не зазнали ще дальшого ...а. Німецьке військо не то що не заподіяло їм нічого злого, а ще напевно накормило і казало їхати чимскоріш домів.

Пізнім вечером машеруємо на цукроварню Островице біля Рипіна, а далі на місто ...но. Тут вже годі перейти з обозами. Всі дороги забиті втікачами. Вози й так ідуть ...ма рядами, інші стоять, відпочивають. ...сь — як на відпусті в Турковичах. Все ...спинює до решти наш рух. Рано підходимо до містечка. Це вже почався шостий ...ь війни. Задержуємось тут на цілоденний постій, підчас якого живемо, як то кажуть, власним промислом. Оглядаю сліди ...щення від німецьких бомб. Трупи лежать ще й ніхто не турбується, щоб їх закопати, Жахливе враження робить труп одної матері з двома дітьми — хлопчиком і дівчинкою. Довідуюся, що перед моїм приходом відбувся в цьому містечку самосуд над якимось „шпигунами", яких постріляли на леваді під містом за „радієвий контакт з Бродницею", яка ще була тоді в польських руках.

День проминув і знов настав вечір. І знов машеруємо на Влоцлавок за Вислу, де йде завзятий бій під містечком Велюнь. Моста не переходимо й затримуємось над Вислою, де знов простояли цілий день.

Вночі з 7. на 8. вересня надійшов наказ команданта полку маширувати через Влоцлавок на Крушини, 15 км на захід від Влоцлавка, де маю зайняти нову оборонну позицію. Машеруємо. На місці знати сліди бомб, міст підмінований, місто затемнене, ніякого в ньому руху, крім війська нікого не видно. Мій батальйон здобувся навіть на спів і машерує в порядку через місто. Якось так дивно, якісь неясні почування і ще дивніше, розлягається по глухих вулицях і закутинах ритмічна мелодія вояцької пісні.

На роздоріжжі до м. Велюнь і Крушин якийсь старшина самочинно відірвав від мене ввесь обоз і одну сотню та фальшиво спрямував їх на Велюнь. Сотню я пізніше розшукав і долучив до себе, але обоз загубився в масі інших військових та цивільних обозів.

За Влоцлавком у лісах переорґанізовуються залишки 27 дивізії піхоти. Десь тут повинен бути й мій шваґер, що — як багато інших українців — мусів іти на поклик мобілізаційної карти. Але де його віднайти в гущі людей, обозів, гармат і канцелярій.

Доходжу з баталіоном до Крушин. Тут панує „балаґан" і рух на всі боки. Бачу валку великих критих вантажних авт ДОК Торунь і мимоволі думаю, що тут десь буде цей відомий україножер і теософ ґен. Токаржевський. Та до ранку всі ці авта відїхали.

Дають мені чергове завдання: боронити Крушини разом із баталіоном Оборони Народової „Бродниця" і „Яблоново". Ранком ми окопались та змучені лягли по окопах спати. Бомбові літаки волочаться далі над нами, але нас не чіпають. Втікачі цивільні, поліція, пожежники з драбинами й сикавками їдуть без перерви. Куди, пощо? Бачу ґрупу інтеліґентних жінок, які з дітьми підходять до нашої позиції: це „Родина Військова" 4 п. а. л. Кажуть, що у влоцлавських лісах блукає повно жінок старшин і підстаршин, розгублених і непорадних, словом, залишених на поталу долі. Чи добре виконуватиме свій обовязок той молодий старшина чи підстаршина, який не зі своєї вини залишив за фронтом жінку з дітьми, що примирають голодом десь у пущі?...

(Далі буде).

*) Див. попередні числа »Кр. В.«

Вибір місця осідку високої школи залишений кожному стипендіятові довільно. Одначе було б вказане студіювати також по менших високошкільних осередках. В Берліні є переповнення, крім того Берлін — одне з найбільш „неособових" міст Німеччини, в ньому тяжче пізнати німецьку людину безпосередньо, підчас коли менші міста дають до цього першорядні нагоди. (Додамо від себе, що й нашим студентам нестипендіятам краще їхати до менших високошкільних осередків, крім наведених *причин також з огляду на більші можливості звільнення від оплат*).

Німеччина не є країною розривок ані у війні, ані в час миру. Тут кипить невтомна праця. Про це повинні памятати чужинецькі гості-стипендіяти. Щоб успішно використати свій побут у Німеччині, повинні вони з повним довірям ставитися до Нім. Акад. Виминної Служби, бо вона довіряє здібностям і совісности кожного стипендіята.

Виводи д-ра Гепеля зробили на стипендіятів надзвичайно сильне враження. Українським стипендіятам переказуємо це для відома. **Кент.**

—o—

РЕОРГАНІЗАЦІЯ ЮГОСЛАВЯНСЬКОГО УРЯДУ

БІЛГОРОД, 42. III. — Вночі з четверга на пятницю прийшло до кризи югославянського уряду. Уступили мін. суспільної опіки Будисавлевич, мін. справедливости Константинович і мін. хліборобства Чубрилович. Досі ще нема урядового повідомлення про причину тієї димісії. Проте всі знають, що згадані міністри творили ліве крило уряду й не були прихильниками тісної німецько-югославянської співпраці, що її необхідність щораз більше зазначує югославянське громадянство. В пятницю і вночі на суботу політичні круги робили заходи, щоб якнайскоріш зліквідувати урядову кризу. Загально всі думають, що незабаром доповнять югославянський уряд. Як кажуть, тоді має прийти один з найбільш рішальних тижнів югославянської історії.

У звязку з тим білгородський щоденник „Політика" займає становище до закордонних комбінацій і деяких вісток із англійських джерел. „Політика" заявляє, що вісь не робить у цьому напрямі на Югославію ніякого натиску.

Інший білгородський щоденник „Време" заявляє, що нема причини, щоб Югославія відкинула співпрацю, яку їй Берлін предкладає, як рівновартному партнерові. Берлін зайняв останніми днями незвичайно здержливе становище супроти Югославії і ніяк не хоче впливати на югославянський нарід.

—o—

З голосів преси

Бій на життя і смерть

Скріплена німецька летунська й морська війна викликує в Англії все більш неспокійні настрої, не зважаючи на величезну рекляму амер. допомоги. Навіть в уряд. англійських колах слідне з цього приводу деяке затурбування. **„Ноес Вінер Таґблят"** у своїх інформаціях з Лондону через Штокгольм обговорює промову, що її виголосив Черчіль на прийняттю в честь нового американського амбасадора в Лондоні, Винена.

„У нас є свої помилки" — говорив Черчіль із небувалою досі скромністю — „й наша соціяльна система має також свої хиби, але надіємося, що за Божою допомогою зможемо на всі часи доказати, що держава, чи союз держав, які спираються на свободі та поступовій демократії, всилі витримати тяжкі удари та існуватимуть далі".

Звертаючись до Винена, продовжував він: „Вітаємо Вас, мистер Винен, у моменті, коли великий бій розгорівся у небувалих розмірах і з небувалою силою. Бій на Атлянтійському океані мусимо виграти. Не тільки німецькі підводні судна, але й німецькі кружляки загналися аж до американського берега Атлянтійського океану й затопили вже тепер кілька наших кораблів, що не їхали у каравані. На західніх морських шляхах нашого острова йде завзята й нещадна боротьба з метою забезпечити безупинний довіз муніції та харчів для наших воєнних потреб і зокрема для нашого фронту на середньому Сході. Бо цей фронт на середньому Сході не сміє ослабнути. У теперішній момент наші втрати зросли й ми змобілізуємо всю нашу силу, наші резерви, наш хист і нашу волю, щоб виминути небезпеку, яка може виявитися смертельною. Мусимо цей бій на Атлянтійському океані вважати одним із найважливіших із усіх боїв, що колинебудь розігралися в історії".

Таки не хочуть війни

Остання промова Рузвелта, що наглядно підбехтувала американський нарід до війни, причинилася вже тепер до витворення воєнної гарячки в Злучених Державах. Токійський кореспондент „Ноес Вінер Тгбл." подає за японською пресою цікаві подробиці цих американських настроїв.

„Перш за все викликали переполох твердження Черчіля, що німецькі підводні судна й кружляки ніби то вже почали свою акцію в американській, прибережній, морській полосі. В нюйорському порті почались, услід за цим, маневри американської протипідводної оборони, при чому Лонґ Айленд призначено базою американських підводних суден. Ню-Йорк, Сен Луї та інші міста почали оповсуватися стоянками протилетунської артилерії, взялися до перешколу пожежних сторож та розбудови схоьів. В Уошингтоні робили вже навіть пробні зарядження на випадок евакуації та реквізиції авт. Уошингтонський кореспондент „Мікко Шимбун" пояснює ці зарядження наміром викликати воєнну атмосферу серед громадянства, хоч годі заперечити, що з ментом ухвалення закону про допомогу Англії наставлення Америки супроти европейської війни помітно змінилося. Будьякий припадок у роді „Люзітанії" (амер. пасажирський корабель, що його затопили в 1917 р. німці — Ред.) міг би несприємно спричинити вступлення Америки в війну. Японці твердять загально, що англійська пропаганда вмисно поширює поголоску про німецькі підводні судна коло берегів Америки, бо хоче викликати паніку й по змозі вибух перенервованих воєнних настроїв в Америці.

А проте справжні настрої американського громадянства — перевірені анкетною системою відомого Ґалуп-Інституту — заявляються проти війни. Згадана анкета серед амер. громадянства виявила, що за війною висказалося всього 17 відсотків, а проти неї 83 відс. учасників анкети.

Це циферне відношення доказує знову, що американський нарід проти волі більшости населення — насильно заганяють у війну. Очевидно, це ні трохи не турбує воєнних підбехтувачів. Вони продовжують свою воєнну пропаґанду без огляду на справжню волю народу. Напр. американський ґенерал Ю. Джонзен у низці статтей до амер. преси не скриває зовсім погляду, що отверте виповідження війни було б політичним нерозумом. Він заявляє: „Це самозрозуміле, що находимося у стані війни. Але покищо не находимося ще у фазі, в якій починають стріляти, бо ще нині було б це політичним нерозумом". Ті великі й малі воєнні підбехтувачі нацьковують заедно до війни американські маси, хоч є свідомі слабини Англії. Бо ж хіба голова комісії для справ оборони Америки шляхом допомоги Англії, Гибсон, не остерігав американський нарід, що Америка не може надіятися перебрати англійську фльоту, якщо б Англія впала? Найкраще, на що Америка могла б тоді надіятися — це те, що „геройські старшини англійської фльоти" самі затоплять свої кораблі".

—o—

Короткі вістки

— ДВА БРИТІЙСЬКІ воєнні літаки заатакували 3 голяндські рибальські човни, що мали здалеки видні державні знаки. Англійці обкинули рибалок бомбами й обстріляли їх скорострілами. Бомби не попали, 4 кулі поранили рибалку Графа із Шевінінген.

— ПЕРСОНАЛ британської амбасади в Уошингтоні нараховує 1.500 осіб. Три вищі урядовці дістали титули послів.

— У БОСТОНІ згоріли корабельні майстерні воєнної фльоти. Здержали будову кораблів і звільнили 10.000 робітників.

— МІСЬКІ управи Бреславя, Гановеру, Штутгарту, Баден-Бадену й Кобленцу постановили відпустити більші суми на віднову й збереження католицьких церков.

— ВІДОМИЙ французький артист Морис Шевальє звернувся з проханням до німецької влади в Парижі дозволити йому приїхати до Парижа. Шевальє гратиме головну ролю в одній опереті.

— З АМЕРИКИ виїхав до Марсею корабель „Ексмавтс" з вантажем харчів, одягу й ліків, загальної вартости півтора міліона долярів. Транспорт призначений для незайнятої частини Франції. 300 тон пшеничної муки мусіли залишити в пристані, бо англійці заявили, що не допустять муки.

— ВІДОМУ німецьку фільму „Перемога за Заході" („Зіг ім Вестен") показували для запрошених гостей у німецькому посольстві в Тегерані, столиці Ірану (Персії) та в німецькій амбасаді в Москві. У Тегерані згадану фільму оглядав увесь уряд. Також і в Москві дуже зацікавилися цею фільмою.

— ВАТИКАНСЬКА астрономічна обсерваторія святкує 50-ліття свойого існування. Заснував її 1891 р. папа Лев XIII-ий.

— ФРАНЦУЗЬКІ хеміки з Касабланки працюють над виробом гуми з молочної і липкої рідини рослини „евфорбія ресініфера", що росте в північній Африці.

— ПРОДАВЦІ тютюну в Ліде і Шефілд не хотять продавати папіросок жінкам, бо не вистачає папіросок для мужчин.

—o—

Новинки

КАЛЕНДАР.

БЕРЕЗЕНЬ
25. Второк — Пр. Теофана.
26. Середа — Пер. м. Никиф.

— ЗНОВУ 8 і 12 СТОРІНОК! Мило нам повідомити Шан. Передплатників і Читачів, що від завтрішнього дня „Краківські Вісті" знову будуть появлятися у розмірі 8-х сторінок у будні дні та 12-ти сторінок під неділю. Дотеперішне зменшення розміру нашого щоденника було викликане виключно лише технічними трудношами, що їх ми старалися мерщій усунути.

— НАУКОВА РАДА ПРИ УЦК рішила на загальне бажання перенести свої виклади з неділі на середу вечором, год. 7-му. Тому виклад д-ра Є. Ю. Пеленського п. з. „Рома й Еллада в творчості Шевченка" не відбувся в неділю 23. III. Він відбудеться в середу 26. III. ц. р.

— ВЖЕ приймаємо СВЯТОЧНІ БАЖАННЯ до великоднього числа нашого щоденника. Оплата 30 сотиків за слово — найменше 3 зол. Гроші пересилати складанками Українського Видавництва, або поштовим переказом. Текст побажань писати на другій сторінці складанки або переказу. — Адміністрація.

— ЗАСІДАННЯ НАУКОВОЇ РАДИ буде в середу, дня 26. III. в год. 7-ій (19-ій) вечером у домівці Українського Видавництва (Райхсштрассе 34, I.). На денному порядку другий реферат з циклю про Шевченка д-ра Є. Ю. Пеленського: „Рома й Еллада в творчості Шевченка".

— З НАГОДИ НАШОГО ВІНЧАННЯ, що відбулося дня 27. II. 1941 р., складаємо — замість осібних повідомлень — суму 50 зол. на Студентський Фонд. — Лідія Посадська, Петро Саломон, Ряшів.
1195

Зі спорту

СПОРТОВЕ ЖИТТЯ В КОМАНЧІ.

Спортовий гурток при Курені Молоді в Команчі під проводом інж. В. Колодія відбув 8. і 9. березня ц. р. пінг-понгові змагання при участи 10-ох змагунів. Висліди змагань: 1. Андрій Кир здобув 18 точок, втратив 3; 2. Евген Колодій 16:4, 3. Федір Дулас 14:7, 4. п. докторова Ольга Граб 12:12, 5. інж. В. Колодій 11:12, 6. інж. Григорій Савка 11:12, 7. д-р Іван Кир 9:14, 8. Василь Герінго 8:15, 9. дир. Богдан Зарицький 6:14, п. інжинірова Ольга Колодій 2:17. Змагання відбулися в салі УОТ. Кожний грав з кожним. Така система гри є добра та практична, бо кожний змагун зможе належно оцінити та зміряти свої спортові здібності, силу, вправи й завсіди почуватиметься задоволеним, бо хоч би він з одним із противників і програв, то все ж таки має надію виграти з другим.

На цей раз у Команчі вїйшлася вся інтелігенція при пінгпонговім столі, щоб зміряти свій спортовий рівень у тому роді гри. Перше місце неочікувано здобув команчанин Андрій Кир, молодий та бистрий *грач-лівак* (*грав лівою рукою*). Обережний Евген Колодій і Ф. Дулас, темпераментний, добрий стинач, що були передбачувані як кандидати на перше місце, несподівано програли з Киром. Несподіванкою в турнірі була п. докторова Ольга Граб, що гарною холоднокровною грою між такою сильною мужеською конкуренцією здобула добре, почесне місце. Назагал рівень гри високий. Публика — це переважно жива, лемківська молодь, члени Куреня Молоді.

Преосвященний Єп. Григорій Лакота у Кракові

В суботу, 22. березня ц. р., в год. 17.30 прибув із Ярослава до Кракова Преосвященний Григорій Лакота, гр.-кат. єпископ для українців у Ген. Губернаторстві. Привітати Владику, що приїхав в товаристві о.канцл. Івана Качмара, виїхали на краківський двірець від місцевої гр.-кат. парохії, о. кан. д-р П. Хрущ, від УДК д-р В. Загайкевич та від редакції „Краківських Вістей" ред. Л. Лепкий.

З двірця прибув Преосвященний Владика до гр.-кат. церкви, де при вході вітали його крім духовенства представники громадянства та шкільна дітвора.

Перше привітальне слово було від укр. дітвори, що виголосила його мала Тетяна Голинська, при чому вручила Владиці китицю білих рож. З черги привітав Владику голова УОТ В. Міськевич від місцевого громадянства, д-р В. Загайкевич від краківського УДК і місцевий парох, о. кан. д-р П. Хрущ від парохіян. З хорів церкви грянуло могутнє многая літа. Владика пройшов тоді з духовенством до вівтаря, відправив молебен та в коротких словах подякував за привіти та поблагословив вірних.

Молитвою „Боже, Великий, Єдиний" закінчено це гарне свято. Співав хор „Сурма" під орудою м-ра Улицького. Церква була переповнена. Привітати Владику прибули крім парохіян також представники УЦК, УДК, вірні усіх станів, особливо багато жіноцтва. Крім греко-католиків були також і православні українці, м. ін. православний священик, видніші діячі й члени української православної церковної ради.

В неділю, 23. березня, від ранку церква була повна вірних, що сповідались і причащались. В 9-ій год. Преосв. Кир Григорій у сослуженні о. кан. Р. Лободича, о. канцл. І. Качмара, о. кан. Д. Лопатинського та о. ігумен. І. Петерса почав правити архиєрейську Службу Божу. Функції капелянів виконував о. сов. Д. Семчишин, діяконували о. З. Нарожняк і М. Федорович ЧСВВ. Співав хор „Сурма". Церква не могла помістити всіх. Натовп у церкві і перед церквою був величезний, бо кожний хотів бути на цій архиєрейській Службі Божій. Після св. Євангелії виголосив проповідь о. ред. М. Марисюк у звязку з закінченням реколекцій. При кінці Служи Божої промовив до вірних Преосвященний Владика, взиваючи витривати у Христовій вірі, бо Христос — це правда, життя й дорога, та молитися за наших батьків, що потребують нашої молитви. Зокрема зворушила вірних згадка про Митрополичі слова: „Моліться за нас..."

Вкінці Кир Григорій уділив апостольского благословлення й повного відпусту всім, що вислухали реколекцій, висповідалися та запричащалися. Вірні навколішках прийняли апостольське благословення.

І знову полинула до Всевишнього молитва „Боже, Великий, Єдиний", — що в умовинах дійсности ще більше обєднує українські серця.

*

По Богослуженню в год. 13-ій гостив Преосвященного Григорія Лакоту місцевий парох о. кан. д-р П. Хрущ святочним обідом, що в ньому взяло участь видне духовенство, представники німецької цивільної і військової влади, між інш. д-р Вільден, д-р Фель, полк. Альфред Бізанц, представник УЦК ред. В. Глібовицький, голова УДК д-р В. Загайкевич, проф. д-р І. Зілинський з „Українського Видавництва" та від редакції „Краківські Вісті" ред. Л. Лепкий.

Вшанування памяти паші фон дер Ґольца

ЦАРГОРОД, 24. III. — На почесному цвинтарі в городі німецького посольства в Терапії над Босфором відбулося на гробах старшин і вояків зі світової війни Свято Поминок. У рамах цього свята відбулося також вшанування памяти ґенерал-фельдмаршала паші фон дер Ґольца, що вмер 25 років тому перед Кут-ель-Амара і похоронений в Терапії. У святі взяли участь: німецький амбасадор фон Папен і військовий аташе ґенерал-майор Роде та комендант турецької військової академії ген. Алі Фуад. Ґен.-майор Роде згадав у своїй промові полеглих світової війни націонал-соціялістичного руху та полеглих останньої війни, що змили кровю ганьбу 1918 р. При тому ґен.-майор Роде згадав пашу фон дер Ґольца, що був одночасно німецьким і турецьким маршалом та обєднував у собі цінності німецького й турецького вояка. При тій нагоді ґен.-майор Роде зазначив, що приявність на святі представників турецьких збройних сил свідчить про те, що турки не забули про пашу фон дер Ґольца. Дальше ґен.-майор Роде помянув героя летунських боїв у Дарданелях кап. Будеке та віцеадмірала де ля Перієра, що недавно згинув унаслідок нещасливого випадку у Франції, а колись 7 літ учителював у турецькій морській академії. Опісля залунала пісня про доброго товариша і прапори похилилися над 300 гробами у Терапії.

Амбасадор фон Папен привітав турецького гостя ґен. Алі-Фуада. Його поява — це вшанування памяти фон дер Ґольца й німецьких вояків, що впали в Туреччині й за Туреччину. „Нас — сказав фон Папен — обєднує спільна доля, що виросла з колишніх боїв. Голос цього заглушують тих, що намагаються сіяти ненависть і роздвоєння".

Промовив теж командант турецької військової академії ґен. Алі-Фуад. Він подякував за теплу згадку про турецьку армію і зазначив, що память ґенерал-фельдмаршала фон дер Ґольца живе дальше в турецькій армії, памяті турецького ґен. штабу й турецької військової академії.

—o—

З концертової салі

ВИСТУП УКРАЇНСЬКИХ СОЛІСТІВ У БЕРЛІНІ.

Дня 1. III. відбувся заходом УНО в Берліні „Вечір музики та пісні" з участю наших молодих адептів мистецтва пп.: **Степана Кисіля** — скрипака та **Любомира Мацюка** — опер. співака-тенора. В програму входили твори українських, німецьких та італійських композиторів. Ст. Кисіль — це людина, що змістом її життя є музика, а його здібності та подивугідна витривалість дають у висліді те, що ми почули. Твори, які він виконузав, це речі музично й технічно важкі, все ж таки він віддав їх уміло та з питомим собі зрозумінням. Уміле володіння смичком — це теж доказ опанування себе самого. Безперечно, що це не вершок мистецтва, та все ж таки особа його заповідає нам у будуччині скрипака-віртуоза.

Переходячи до особи п. Мацюка, треба зазначити, що це прізвище для львовян нечуже. Ми стрічалися з ним часто у Львові, бо ж це один із найкращих учеників Муз. Інституту ім. Лисенка у Львові, лавреат конкурсу молодих співаків у 1939 році (3 місце) враз з п. Юськовим, учень кляси п. О. Бандрівської та А. Дідура. Цього вечора почули ми гарні твори не лише ліричного характеру, але й твори з драматичною закраскою, в яких виявилось уміле провадження голосу та його скаля. Цей шовковий голос переходить у гарне „кресцендо" та вже у фортіссімі кріпшає та блистить у коронах. Ті, що чули його, можуть сказати, як багато придбав п. Мацюк за цей короткий час у Берліні. Та найбільшу ролю грає тут музикальність та душа. У кожний твір, опанований музично, треба ще й душі, яку дуже виразно відчували ми в його виконаннях. Хто чув нашого Мишуґу, тому пригадуються ті часи, бо особа п. Мацюка заповідає, що його скаля голосу й музичні здібності вернуть часи наших мистців, як: О. Мишуґа, М. Менцінський, М. Голинський і ін. Мала, але добірна публика з повним призmatch визнанням винагороджувала виконавців рясними оплесками та кілька разів викликувала на сцену. Половина слухачів — це німці, симпатики виконавців, їх товариші, що цікавляться українською музикою та допомагають у пропаґандивній праці українській музиці, яку обидва концертанти ведуть на терені своєї школи. Великою перешкодою у студіюванні є фізична праця, якою мусять заробити на студії та прожиток.

Варто було б, щоб наші круги зацікавилися тими направду здібними молодцями та допомогли їм покінчити свої студії, бо ж їх слава — це наша слава!

—o—

З українського життя

ПЕРЕМИСЬКА ДІТВОРА ПЕРША В ПОКЛОНІ ҐЕНІЄВІ УКРАЇНИ.

Як щороку, так і тепер дітвора зі школи о. Миколая і з захоронки під проводом своїх невсипущих настоятельок СС. Служебниць відсвяткувала день 9. березня врочистою академією в салі ОО. Василіян. На програму зложились: Заповіт, вступне слово уч. 5-ої кл. Ленчика, хорові точки, деклямація А. Лозинської, уч. 4-ої кл., фортепянові соля уч. 5-ої кл. О. Васюти, Р. Старуха і Д. Пушкар, уч. 2-ої кл., інсценізація української захоронки, ритмічні вправи 5-ої і 7-ої кл., містерійка в 2-ох діях „Це ж був наш Шевченко" й інсценізація „Думи мої, думи". Концерт був належно підготований та пройшов з повним моральним і матеріяльним успіхом. Дітвора у виконанні поодиноких точок виявила свою любов до Ґенія і Пророка українського народу. Видно було працю, старання та дбайливість настоятелів та й самої дітвори, щоб це святкування дня першого громадянина й мученика українського народу випало якнайкраще та якнайурочистіше. Дбайлива праця над вихованням молоді-дітвори дає найбільше похвал та заслуг. Вивчення усіх точок було дійсно подивугідне. Кожна точка викликувала бурю оплесків та подив. Свято покінчилось відспіванням нац. гимну. Саля була вщерть виповнена громадянством, так, що важко було вдержати порядок.

ПЕРЕМИЩИНА НА ШЛЯХУ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКОЇ РОЗБУДОВИ.

Після Бовина й Скопова, про які вже була згадка в „Кр. Вістях", рушилися й інші села Перемищини. І так 5. III. при участи 45 членів Кружка „Сільс. Господаря", 19 членів-основників Х. В. М. і багатьох гостей відбулися основуючі збори Секції Х. В. М. (Хліборобського Вишколу Молоді) в **Речпілі.** До проводу Секції Х. В. М. покликані: Осипа Войтович, Степан Брилинський і Володимир Брилинський. Перших двоє закінчили курс передовиків Х. В. М. в Перемишлі. Опікуном Секції є Онуфрій Смігельський.

Того ж дня відбулися загальні збори Кружка С. Г. в тім же Речполі. Зі звіту виявилося, що Кружок за пів року свого істнування проявив досить діяльности. Покажчиком свідомости членів Кружка може бути хоч би те, що з числа 55 усіх членів Кружка лише 3-ох членів мають членські залеґлості. Треба при тім зазначити, що українці в Речполі живуть серед моря спольонізованого й польського населення та що тут українське життя почалося щойно недавно по війні. До проводу Кружка С. Г. в Речполі покликані: голова — Михайло Івасечко й члени: Іван Івасечко й Михайло Івашко. До Ради: Онуфрій Смігельський, Іван Войтович і Микола Брилинський. До контрольної комісії: Осип Івашко, Теодор Смігельський і Дм. Сушко.

У **Красичах** основуючі збори Секції Х. В. М. відбулися 6. III. при участи 60 членів Кружка С. Г., 19 членів Секції Х. В. М. і гостей. До проводу Секції Х. В. М. покликані ті, що покінчили курс передовиків Х. В. М. в Перемишлі, а то: Марія Ткач, Олена Сабат і Микола Конькульовський. Опікуном Секції Х. В. М. є Василь Несторовський.

Того ж дня відбулися й збори Кружка С. Г. в Красичах. До проводу покликані: голова — Василь Несторовський, секретар — Василь Боднарчик і скарбник — Микола Брацьо. До Ради: Михайло Фок і Андрій Сабат. До контрольної комісії: Василь Конькульовсьчий, Іван Венгрин, Василь Ткач і Софія Коваль.

Дня 7. III. відбулися збори Кружка С. Г. в **Бовині.** До проводу покликані: голова — **о.** Іван Буґера, секретар — Павло Заверюха і скарбник — Микола Байко. До Ради: Іван Бохонко, Данило Гриневич, Михайло Депко і Степан Перхач. До контрольної комісії: Микола Стельмах, Іван Сатан і Михайло Буґера.

Цей тиждень закінчився зборами Кружка С. Г. в **Бушковичках,** які відбулися дня 9. III. До проводу покликані: голова — Петро Глют і члени: Степан Вурза й Омелян Спозик. До Ради: Олекса Павлик, Іван Ладик і Осип Максимович. До контрольної комісії: Семен Шумельда, Осип Макар і Іван Романик.

Одночасно з тим при Кружках засновуються інші секції, як, напр., при Кружку С. Г. в **Коритниках** повстала **пасічнича секція,** головою якої є Якім Корлятович.

Вже позголошували й інші села свої основуючі збори Х. В. М., які відбуваються звичайно в один день із загальними зборами Кружків С. Г., так, що під цю пору ціла Перемищина працює над створенням і розвитком своєї сільсько-господарської орґанізації.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., ¼ сторінки 180 зол., ⅛ сторінки 150 зол. 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату чи книжки з Генерального Ґубернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 2.143. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. Курс 1 нім марки 2 злоті; 1 чеської корони 20
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. ....
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H., Krakau, Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79